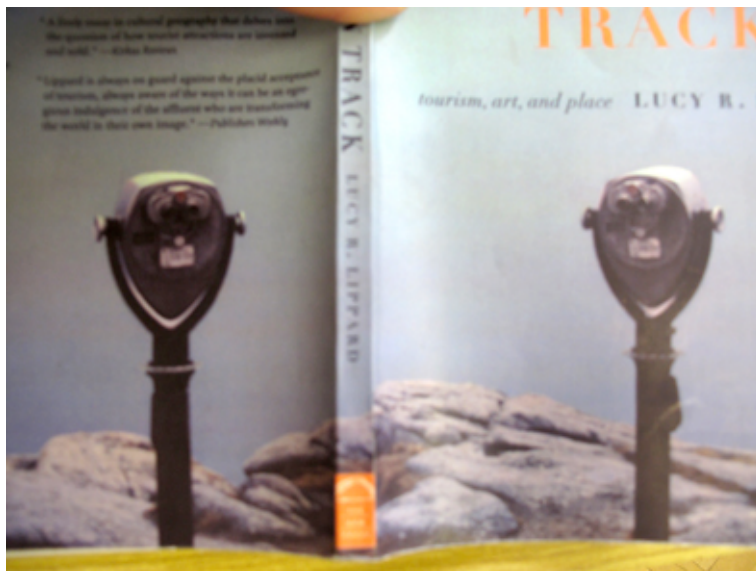

2345

IDESKISSE / ATLANTERHAVSVEIEN Jesper Alvær

.....

Introduksjon:

Atlanterhavsveien er allerede betraktet som et Nasjonalmonument. En destinasjon for turister og en funksjonel nødvendighet for lokal og regional trafikk. Atlanterhavsveien viser et attraktivt bilde av Norge, ikke minst i utlandet.

Kjøreopplevelsen har blitt omstendig analysert og kategorisert basert på topografisk variasjon og forventede sanseopplevelser de tilreisende vil ha underveis og i bevegelse gjennom landskapet.

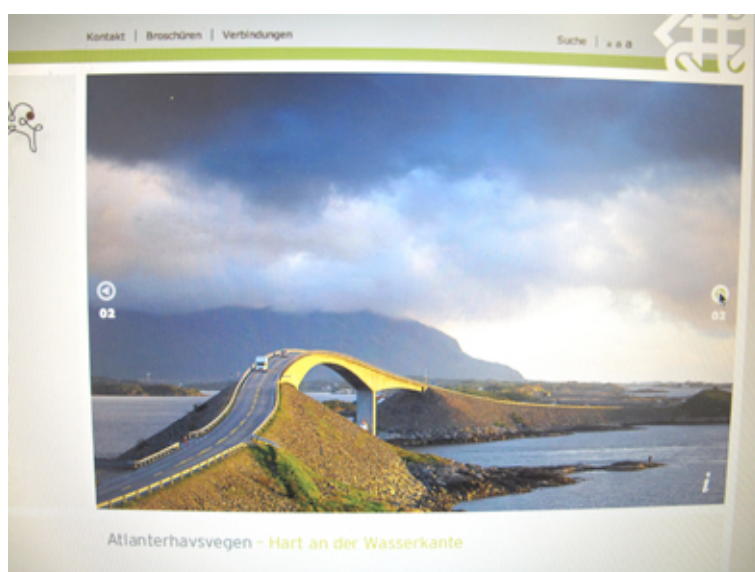

Den aktuelle strekningen kan by på sublime kjøreopplevelser for mange, takket være de mange broer som på en balansert måte knytter landskapet sammen i en praktfull naturopplevelse. Dette kjenner vi til.

Det er også viktig å tilnærme seg Atlanterhavsveien og det bildet som representeres og selges til resten av verden. Hva slags produkt vi fremstiller og hvordan Eide og Averøy nødvendigvis formeres i denne prosessen har inspirert noe av tenkningen i denne ideskissen.

Hva betyr det da å introdusere et kunstverk i denne sammenheng?

For å dvele nok en gang omkring mer kritiske betenkeligheter bør det nevnes at de grupper som fremtrer som brukere av Atlanterhavsveien kan sorteres etter type praktisk bruk og intensjonaliet. Turister er målgruppe og individuelt sett kommer de på banen som temporære brukere av området. Veien i seg selv fungerer som destinasjon som skal sees, oppleves og ofte dokumenteres.

Dette i kontrast til den hverdaglige bruken av Atlanterhavsveien av de som ferdes til og fra jobb, eller som yrkessjåfører. Ikke det at de ikke kan nyte kjøreopplevelsen, men jeg tenker mer på de ulike behov Atlanterhavsveien fyller for ulike type brukere.

En tredje gruppe, som nok er den største kan vi tenke oss som de virtuelle brukere av Atlanterhavsveien. Dette knyttes selvfølgelig til markedsføringen av stedet, bilder som representerer århundredets byggverk, osv. Mange fra denne gruppen migrerer nok over til gruppen av reelle brukere, men dette utgjør kun en liten del. Majoriteten må nøye seg med hva de ser på TV, internet eller i reisemagasiner. I tillegg må vi ikke glemme alle de som har hatt venner eller familie eller noen fra jobben som har besøkt Atlanterhavsveien og forteller om og viser bilder av sine egne opplevelser.

.....

Introduksjon av form:

En viktig og sentral del av prosjektet med arbeidstittelen 2345 består av en pedestal. En pedestal plassert i naturen. I størrelse måler den eksempelvis 50 x 50 meter og er designet som en firkant. Tykkelse er omkring 1 meter. Denne pedestal er flat på toppen, men delvis nedsunket i terrenget som er noe kupert. Noen steder brytes overflaten, der noen av de topografiske elementene ligger høyere enn selve pedestalens egen overflate og skaper små naturlige øyer. Dette kommer klarere fram i illustrasjoner nedenfor og i selve modellen.

Pedestalen er plassert i det anbefalte og egnede området i Vevang. Materialmessig er pedestal av betong og er overflatebehandlet med hvit sement med tilslag av kalk og marmor fra stenbruddet i Visnes. En smal vei knytter den til hovedveien/parkeringsplass så den er dermed tilgjengelig for tilkomst med kjøretøy.

Hvorfor en slik pedestal og hva er poenget med at man skal kunne kjøre på den?

Det Nasjonale Turistveiprosjektet er et kjøretøybasert konsept. Automobilitet er en nødvendighet for selve opplevelsen. Formålet i denne sammenhengen er å eliminere avstanden mellom vei og kunstverk. Med andre ord åpne for en erfaring av selve veien som skulptur. En naturlig forlengelse av kjøreopplevelsen. Når man endelig befinner seg på kunstverket er ikke kjøretøyet diskriminert bort, men snarere inkorporert og opphøyet på denne pedestal.

Fint, men hva så? Hva er forventet at skal man ta seg til, eller oppleve mer?

Man kan parkere bilen. Slappe av. Gå en tur i området og ikke minst ta en kikk i en av teleskopene (kikkerter) som er permanent oppmontert i nærheten.

Hva kan man så se i disse teleskopene?

Disse teleskopene, eller kikkerter er av den typen man ofte finner i populære turistområder med god utsikt. Vanligvis er disse anvendbare om man putter på en mynt, men i Vevang fungerer disse uten myntinnkast og fungerer av seg selv, uten elektrisitet. Alle de fem kikkerter er innstilt med fokus på nøyaktig samme punkt i naturen. Det man ser er direkte inn i hjertet av marmorbruddet på Visnes, 8 kilometer i luftlinje fra Vevang. Man kan dermed observere den daglige aktiviteten, de store lastebilene som frakter sten og alt dette med en nær detaljrikhet.

Marmorbruddet i Visnes er ifølge landskapsanalysen knyttet til kjøreopplevelsen degradert til et sår i naturen, en skamplett og skjemmende element som faller på minussiden i verdi. Stenbruddet fremstår som en kontrast til de harmoniske omgivelser, en menneskeskapt akselerert entropi.

Ledelsen for marmorbruddet i Visnes har bekreftet at virksomheten vil fortsette i minst 50 år framover og de bryter sten fra toppen og nedover. Stenbruddet vil utvides.

Et poeng i denne til nærmingeren er å utfordre den typiske oppfattelsen av det vakre naturgitte i motsetning til det frastøtende. Atlanterhavsveien er i seg selv ikke en mindre intervensjon i naturen en selve stenbruddet. Om man beveger seg opp i selve bruddet kan det derimot oppleves som tiltrekkende og overveldende. Utsikten derfra er fenomenal og man kan lett tenke seg en framtidig gjenbruk av lokaliteten den dagen de stenger driften. Verdens vakreste rasteplass for bobiler?

Utsikt over Atlanterhavsveien fra Visnes mormorbrudd

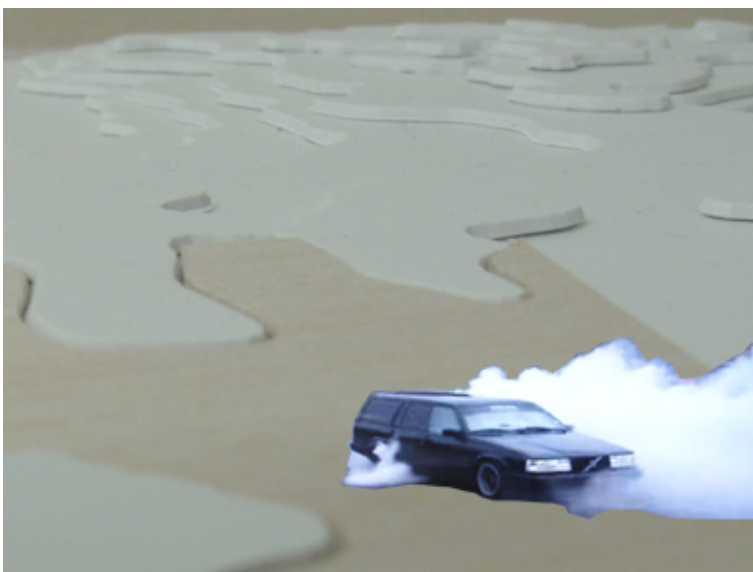
Denne type spørsmål er knyttet til hvilken rolle kultur spiller inn i ulike måter vi ser på og oppfatter naturen og spor laget av mennesker. Disse kategoriene er kunstige og separert, kanskje unaturlige. Uansett hva man måtte mene er det liten tvil om at disse kulturelt determinerte preferanser spiller en viktig rolle i en rekke romantisierende premisser som bygger opp under våre oppfatninger om det nydelige, eller enda sterkere, det sublime.

Dette er en nok en lengre diskusjon for spesialister, men det er viktig å nevne spesielt om man tenker på lang sikt.

De wandelaar boven de nevelen

Videre er det er nødvendig å huske at turistene hovedsakelig befinner seg i området i perioden april til oktober. Fra november til mars er det et mellomrom som vitner om fravær. Stengte parkingsplasser og restauranter, tomme hytter og mindre trafikk. Denne perioden åpner derimot for en mulighet å skape et slags lokalt eierskap til denne pedestal. Et sted man kan kjøre med en date. Møtes, vise fram bilen osv. Bruke pedestalene på andre premisser.

Lokal "burnout". Kunsten å svi av gummidekk for estetisk røyklegging

.....
Så langt er prosjektet 2345 hovedsakelig beskrevet som Pedestal i Vevang. Dette er bare halve historien.

Introduksjon av innhold:

Hva skal man med en slik pedestal? Hva slags vedi kan den tilføre stedet? Hvilken funksjon har den? Er det bare en finurlig parkeringsplass? Et sted der veien oppløses i alle retninger og kjøringen kommer til et midlertidig stopp?

Det fysiske og materialistiske aspektene kan reflekteres i geologisk tid. Verdien av Atlanterhavsveien kan leses i et geologisk perspektiv. Atlanterhavsvegen er stort sett en intervensjon i former og naturlige uttrykk kreftene i naturen har formet over tid. Millioner av år.

Om vi bringer tid tankemessig i forgrunnen av prosjektet er det lett å se for seg at besøkende til Atlanterhavsveien opplever geologisk tid satt opp mot sin egen begrensede livstid i form av en kjøretur i tid og rom.

Av denne grunn har en god del av prosjektet 2345 med respektive budsjett blitt øremerket nettopp tid. Denne pedestal er materialisert, men tenkt fram i tid. Mer bestemt for året 2345. Selvfølgelig er 2345 kun et tall eller et år i en kalender. 335 år framover i tid. Om man derimot tenker seg 335 år som levd tid betyr det omtrent 10 generasjoner. 10 generasjoner med veålendinger, æssær, stor-æssær og pekailler, for å nevne noen.

Grunnleggende her er at man aksepterer en hensiktsmessig forsinkelse der kunstverket vil bli utført og installert på denne pedestal i 2345. I vår tid vil derimot en slik forsinkelse av fremførelsen oppfattes som det reelle innholdet av arbeidet. Vi venter i 335 år.

Dette betyr i praktisk forstand at selve informasjonen om dette framtidige kunstverk knyttet til denne pedestal må overføres fra denne generasjonen til neste. Og neste, fram til 2345.

Hva betyr dette? Hvordan er det mulig? Hvorfor?

Biblioteket, ordføreren og det lokale historielag i Eide har stolt sagt ja til å ta på seg ansvaret for overleveringen av informasjon angående dette prosjektet for de kommende generasjoner. Dette gjør de frivillig fordi de mener prosjektet har en

positiv tone som engasjerer tanker omkring stedet de bor. Eide kommune er jo også formelt sett eier av denne pedestal i Vevang.

Biblioteket i Eide

Endelig kan det lokale historielag skrive historie om framtiden og dermed skape en ny tradisjon. En ny historie å fortelle. For enkelhets skyld er en kontrakt skrevet og undertegnet av Eide kommune. Her er det beskrevet hvor stort beløp fra dagens budsjett som er reservert til året 2345. Denne summen ble vekslet inn i rent gull for å sikre seg en varig og (sannsynlig) stigende verdi. Gullet er lagret i sikre omgivelser i Eide kommune.

I året 2345 vil gullet igjen bli omsatt i midler egnet for materialisering av kunstverk på pedestal på Vevang. Hvordan de vil ta avgjørelser, tenke om kunst eller hva som til slutt blir fremstilt vil vi aldri få vite. Denne uforutsigbare uklarheten åpner for egen tankevirksomhet.

Ifølge den signerte kontrakten kan ingen i juridisk forstand røre eller forlytte dette beløp eller hvordan midlene skal brukes før i 2345. Det hender av og til, etter ønske fra turister og innbyggere at Eide kommune viser fram gullet. Dette skjer omtrent hvert 10 år, men dette er de ikke forpliktet til. De gjør det mer for å overbevise de

som tviler på at prosjektet faktisk er en realitet.

En offisiell kopi av kontrakten oppbevares i en annen del av landet. Dette som en ekstern sikkerhet og kontrollmekanisme i tilfelle Eide kommune skulle opphøre, miste, glemme eller kun utføre delvis de forpliktelser foreskrevet.

I tillegg er 100 nye bøker donert til biblioteket i Eide. Bøkene er alle relatert til problemstillinger omkring monumentalitet, offentlig kunst, sted, turisme, fortolkning og mening i ulike landskap.

Biblioteket har i denne sammenheng også mottatt en moderat sum som er regulert i en bankkonto. Renten fra dette innskuddet gjør at biblioteket kan handle inn 3-5 nye bøker årlig. Denne funksjonen vil fortsette fram til 2345. Gjeldende regel er at boksamlingen skal være åpen for alle, skoler inkludert og ved inngang til året 2345 skal de restrerende midler inngå i prosjektsummen for 2345.

Denne ordningen er allerede en del av bibliotekets rutine og fungerer godt. Ikke minst fordi den mest anerkjente snekkeren i Eide designet en helt spesiell bokhylle som kan utvides etterhvert som boksamlingen blir større med årene som går.

Om biblioteket nedlegges eller flyttes i fremtiden, vil boksamlingen fremdeles tilhøre Eide kommune. Slike prosesser er observert hovedsakelig gjennom det lokale historielaget som arbeider på frivillig basis.

Prosjektet 2345 har nå tilagt seg en form som fungerer mer som en situasjon. En konstruert situasjon med praktiske regler som vil vare i 335 år. Fram til 2345. Forståelsen for og beskrivelsen av denne spesielle situasjonen vil med tiden få forskjellige former av meningsdannende materiale. Ikke ulikt morfologier og

formasjoner av lokale myter. En historie å fortelle, skrive ned eller tolke videre. Bekreftet og avkreftet. Lokalt og muligens internasjonalt.

Det lokale historielag

Naturligvis går meninger og fortolkninger av dette prosjektet i mange ulike retninger. Konsolidering av et lokalt forhold over tid mellom noe bragt inn fra utsiden (pedestal) og tankeprosesser omkring dette. Kunstverket forblir immaterialisert for de neste 335 år, men kjernen i prosjektet er nettopp disse historiene og kommunikasjonen av informasjon over tid.

*Kan slike historier som blir fortalt eldes med verdighet?
Kan denne tankeformen omkring kunst overføres til publikum i
metaforisk forstand ved bruk av en pedestal, et bibliotek og visualisering
av motsettningsforhold i måter å oppfatte naturen på? (Kikkerter) Det er
et omfattende spørsmål med ulike svar. Betrakt det som en invitasjon for
personlige overveielser.*

Turister på gjennomreise har ofte begrenset tid og konsentrerer seg gjerne om de store severdighetene. Men det viser seg at mange av disse likevel tar seg tid til å besøke biblioteket i Eide. Andre hører om prosjektet direkte fra de lokale innbyggere de treffer i nærmiljøet.

Pedestalen fungerer som et kunstverk for turistene hovedsakelig basert på de mer formale aspekter ved verket. Flatheten i kontrast til terrenget, det konstruerte med slik en skarp avgrensing. horisonten i pedestal og horisonten i havgapet. De færreste ser prosjektet som en forsinkelse.

Og hva så i år 2345?

Hvor er kontrakten oppbevart og hva står det der i detalj?

Hvor er gullet?

Hvordan vil vi tenke om kunst i 2345?

Hvem vil avslutte verket?

Er gull fremdeles verdifullt?

Finnes fremdeles biblioteket i Eide? Bøker?

Vil Norge være det landet vi kjenner pr. idag?

Er turisme fremdeles eksisterende?

Vil denne pedestal holde seg i god stand i 335 år?

Eldes den med verdighet?

Er biler fremdeles viktig?

Kommer det til å bo mennesker i dette området?

Denne type spørsmål genereres i nysgjerrige barn og voksne. Hva er egentlig et kunstverk i offentlig rom, et monument eller denne store pedestal? Hva dreier det seg om, alt dette?

Hva tar vi med oss inn i framtiden? Hva er tid og historie og hvordan formes denne? Finnes det en analogi mellom den måten begivenheter i historisk tid er presentert for oss og måten vi reiser på og konsumerer de for oss forhånds-utvalgte steder vi ferierer?

Denne ideskissen for Atlanterhavsveien fokuserer mindre på visualitet og spektakulær form. Naturen i seg selv er mektig, så prosjektet prøver å introdusere et solid fundament for en mer kontemplativ resonans i områdene rundt turisme, kunst, sted og tid. I den forstand søker 2345 å vektlegge relasjonsmessige forhold mellom de tre hovedgruppene som bruker Atlanterhavsveien. Prosjektet vektlegger en ekspandering i tid som en endeløs bro inn i framtiden.

////////////////////////////////////
English summary:

2345: Proposal for the Atlantic Ocean Road 2010

The Atlantic Ocean Road (AOR) function already as a national monument. It is a destination for tourists and a functional necessity for local and regional circulation besides providing a attractive image of Norway, abroad and at home.

The driving experience of the AOR has been carefully analysed and categorised based on geographic variety and expected perceptions of users as they move through the landscape in their vehicles.

The road may provide a sublime experience for some, thanks to the many sophisticated constructions connecting islands and land mass, all immersed in a scenic environment. On the other hand, it is as well possible to think of the advertised image of the AOR as a process of commodification of place. Based on this observation, there is a necessity to elaborate a bit on this phenomenon.

What does this mean when introducing art?

To remain for a moment within this rather critical approach, the consumers of the AOR may be classified, determined by practical use and intentionality. Tourists are regarded both as a target and are the temporary users. For the tourists, the AOR function as a destination in itself.

The act of seeing a place, to be experienced. This in possible contrast to the repeated practical and everyday use by local inhabitants driving to work, performing their daily activities as for example professional truck drivers.

The third and probably largest group of users are all the virtual consumers of the representation of the AOR. This refers back to the so called image, mentioned above. The AOR is advertised as a destination, the building of the century and of course as a part of Norway.

Even if many from this virtual group actually migrate to the group of real users as tourists exploring the AOR, the majority will not. Their experience remain on the web, in travel catalogs, in documentary programs on TV.

Not to be forgotten in this context is the importance of the existence of the AOR through stories from colleagues, friends and relatives having been there and told them about their recollections.

This being said, it should now be clear that it has been important in the artistic approach to search for a way to include both tourists, local people and the virtual group (all the people not physically there) in the thinking around a possible project realization. So the various artistic considerations applied do necessarily address the issues described above.

Introducing form:

An important part of the project consist of one large flat (50x50 meter) drive-on pedestal in the shape of a square. It is approximately one meter thick and perfectly flat on the top. Flat by gravity. Due to topographical features, a few natural irregularities appear as small islands reaching from the ground, above the surface, breaking this flatness.

The pedestal is located in the center of the proposed location in Vevang. The pedestal is made of concrete, tinted white by marble and chalk stone pigment from the local Visnes stone quarry. The pedestal will serve as the main physical location of the project implementation.

So why this pedestal, and why should it be accessible for vehicles?

The Norwegian Tourist Road project, is a vehicle based form of tourism. Being on the road is a necessity for the experience of the AOR. In this regard, the idea with a drive-on platform search to eliminate the distance between the road and the artwork. In other words, open up the possible perception of the road as sculpture.

In the project, the access provided to the pedestal is a natural continuation of the driving experience. When driving onto the platform, with the actual vehicle it is incorporating the driving experience. The people will find themselves on a pedestal.

Well, but what to do there?

There they can park their car, relax, go for a walk around and have a look in the permanently mounted binoculars relatively close to the pedestal.

What can be seen in the those binoculars nearby the pedestal?

The binoculars are of the kind often found in tourist sites, normally coin operated. In Vevang, they are free and operate without electricity. All five binoculars are focused one the same point in nature. What you see is into the very heart of Visnes stone quarry. The daily work in the quarry, with its enormous trucks in a distance of 8 kilometers can thus be observed in a close up modus.

The quarry at Visnes is in the landscape evaluation described as a scar, a destroyed nature and disturbing visual element, contrasting with the harmony of the area. As man made accelerated entropy. The quarry administration confirmed that their activity will last for another 50 years as a minimum, working their way from the top and still downwards.

Another central issue in this approach has been to challenge the common notion of nature itself, thus to question and explore the existing polarization between high value and poor or moderate driving experience.

These questions are of course relating to how we culturally perceive our surroundings, the natural and the built environment. These categories, some may argue, are not neutral, but culturally determined romantic premises for an awe-inspiring experience. To be consumed.

This will not be further discussed. The point has been made, mentioned only to keep in mind the embedded framework in which the overall concept of the tourist roads project take place.

It must be remembered that the AOR is for the primary group of tourists determined by the season April to October. From October to April, there is a break from the wave of summer guests. Adopting a certain ownership to the pedestal is a local possibility. A place to drive and hang out on other premises.

*We have so far described the project based on the physical location
In Vevang. This is only half of the project.*

Introducing content:

What is the point of such a pedestal, in the middle of nowhere? For what does it serve, in addition to appear as a special kind of parking? A place where the road dissolves into a pedestal, where the driving experience comes to a temporary stop, a dead end?

The physical appearance of the AOR directly reflects geological time. The whole value of the AOR is based on interventions in the very shapes where natural elements still process the forms we perceive today. Over millions of years. Considering time. Visitors experience this hint of geological time in the landscape, as if contrasted to their own limited life span. Immersed in nature and time.

For this reason, a substantial part of the budget has been designated to work with time. More clearly, it has been decided that the pedestal will be a pedestal for the future. More precisely for the year of 2345. Of course, this is only a simple number. 335 years from now. Another point in time, in the calendar. Perceived as lived time, that means about 10 generations. 10 generations of veålendinger, æssær, stor-æssær and pekailler.

The basic idea is to accept that the materialization of the presumably absent artwork on the pedestal will be installed in the year of 2345. At the same time, this delay will in real time function as an embedded artwork, mainly in the living community in the region. This means in practical terms that the information of this delay over time are being communicated from our generation to the next, and then next, until the year of 2345.

What does this mean? How is that possible? Why?

The municipal library, the major and the association of local historians in Eide has agreed to take on this responsibility on a voluntarily basis. The responsibility to bring the message about the future implementation and finalization of the project on the pedestal in 2345 in Vevang. In other words, to make it a temporary tradition. The municipality of Eide is the formal owner of the pedestal at Vevang.

A simple contract document has been signed and drafted, and it is there described that an amount from the budget has been reserved and invested into gold and is being kept in a safest location in Eide by the local authorities.

This amount will be used to finalize the project in 2345 on the pedestal at Vevang. How they will decide on procedures and experience art, in other words, how it will look like in the end, we will never know.

According to the contract, nobody can in any legal manner remove or change the designated use of these resources until the year of 2345. Sometimes, the municipality choose to display to the public the gold. This happen approximately every 10 years, but this is no formal obligation. This as proof of existence of the project.

A duplicate of the contract with Eide municipality exist in an unknown location to make sure that the municipality of Eide (or its future equivalent) will keep their part of the agreement in 2345. To use the investment in gold for the designated project.

Connected to this, a collection of 100 books has been selected and donated to the municipal library in Eide. The books are all related to the topic of this very project. About monuments, meaning of place, tourism, extraction of natural resources, sites, place and interpretations of landscape.

The library in Eide has a swell received a modest amount of money on a special account. From this money the library may buy 2 - 5 new books every year from the income expected from the interest rate. The simple rule is to keep the book collection open to the schools public until 2345. This is already incorporated into the normal function of the library.

This special book section has thus become a popular and permanent part of the library collection. The most respected local carpenter designed a book-shelf system which are gradually being enlarged as this book collection are growing over the years.

If the public library in the future will change location or close down on a permanent basis, the book collection remain under the ownership of the municipality of Eide. This process are being voluntarily monitored and observed by the association of local historians in Eide.

So in this manner, the project is established as a situation. This situation will after some time take the shape, not unlike the form of a local myth. A story to be told and written about, confirm and interpreted. At home and abroad.

The association of local historians, in addition to every new parent generation, have a special story to tell. They will write local history about local future. This situation will last for 335 years.

Naturally, the meaning of all this takes several directions. One is the consolidation of a local relationship over time to something imposed from the outside; the pedestal. The artwork will remain immaterial for the next centuries, but the core of the project is already taking place in language (how this story is being told) on the background of time and local history.

Can a story being told get old with dignity? Can this way of thinking about art today be communicated through the metaphorical use of a pedestal, a library and pointing out a contradiction in perception of nature? (binoculars) Only those considering these issues, will get close to the complexity of this project.

The tourists are for the most part passing by too quickly to find time to visit the book installation in the library in Eide, but many do. Some are as well finding occasions to hear the story from speaking with the locals. They will discover the pedestal as a welcome deviation, away from the road and a peaceful place to stop.

The tourists might enjoy the formal and practical aspects of the pedestal, and if they will know the whole story, in which the pedestal plays a part, be reminded of their own dislocated directions in geological time.

Then what?

What is written in the document to be opened in 2345?

Where is it now?

Where is the gold?

How do they decide What is art in 2345?

Who will make it?

Will gold have any value?

Will Eide still have a library?

Will Norway still be as we know it?

Will tourism exist?

Will the pedestal still remain?

Or the bridges, will they be continuously rehabilitated until 2345?

Will cars be important?

Will people live in this area at all?

These kind of questions are being generated in curious children and adults alike. What is then actually a public artwork, a monument or an empty pedestal? What is this story all about?

What do we select and bring into the future? What is history after all and is there any analog between the way events of history is handed over to us and how we travel and consume pre-selected sites for our holidays?

This proposition for a public artwork, focus less on the visibility of form and try to introduce a more embedded and contemplative thinking of art, tourism, place and time. Engaging the three main user groups of this area, the project seeks to extend as a bridge into the future.